Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ **ΤΗΣ ΖΕΡΜΑΙΝ ΜΠΩΜΟΝ**

ΕΝΑΣ ΦΤΩΧΟΣ ΠΟΙΗΤΗΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΔΟΛΦΟΣ — Ποιητής περασμένης ηλικίας. Φρεσκοξυρισμένος καὶ μὲ βαμμένα μαλλιά, ὅπως εἶνε, φαίνεται πολὺ νεώτερος.

ΣΟΛΑΝΖΗ 24 ἐτῶν. Χαριτωμένη ξανθή.

(Στὴ σοφίτα ποὺ χρησιμεύει γιὰ κατοικία τοῦ Ἀδόλφου. Ἐδῶ καὶ ἐκεῖ πεταμένα βιβλία καὶ χαρτιά. Μερικὰ παλιὰ κάδρα στὸν τοῖχο. Ἕνα ξύλινο ἐλογατάκι σὲ μιὰ γωνιά. Λίγα ἔπιπλα καὶ πολὺ παλιά. Ὁ Ἀδόλφος κάθεται σὲ μιὰ πολυθρόνα, μ' ἕνα χειρόγραφο στὸ χέρι, μὲ τὰ πόδια ἀκουμπισμένα στὴν σιδερένια θερμάστρα, ἡ ὁποία εἶνε σβυστή. Πάνω στὸ τραπεζὶ μερικὰ χρυσάνθεμα).

ΑΔΟΛΦΟΣ. *(ἀπαγγέλει μὲ στόμφο)* :

Σιωπή !... Πεδιάδα ! *Σφύριγμα... Τρεῖνο...*
Βόσκει γελάδα ! *Πέρασε... Μένω !*

Τί ὡραῖοι στίχοι ! Τί ὑποβλητικοί ! Τί ζωντανοί ! Τί μοντέρνοι ! Πρωτοποριακοὶ στίχοι νέου παιδιοῦ ! Πρωτοτυπότατοι. Θὰ ἐνθουσιασθῆ ἡ ὁμάδα μου, ὅταν τοὺς ἀκούσῃ ! Μοῦ ὑποσχέθηκε ὅτι σήμερα, ἐπὶ τέλους, θὰ ἔρθῃ ἐδῶ, στὴ σοφίτα μου νὰ μ' ἐπισκεφθῆ. Κατούρθωσα ν' ἀγοράσω αὐτὰ τὰ λίγα φτηνὰ καὶ μαραμένα χρυσάνθεμα γιὰ νὰ στολίσω τὴν καμαρούλα μου... Τί εὐτυχισμένος ποὺ εἶμαι !

(Ἔξαφνα φτάνει ἡ Σολάνζη, τυλιγμένη σὲ γούνες. Ὁ Ἀδόλφος σηκώνεται νὰ τὴν ὑποδεχθῆ).

ΣΟΛΑΝΖΗ. — Καλημέρα, φίλε μου. Ἤρθα μ' ὅλο τὸ κρύο ποὺ κάνει σήμερα... Κάνει τρομερὸ κρύο ! Χιονίζει !.. Ἀλλὰ δὲν περμένα ὅτι καὶ στὸ σπίτι σου θὰ κάνῃ τόσο κρύο. Πῶς μπορεῖς νὰ μένῃς ἐδῶ ἐπάνω, χωρὶς φωτιά ; Δὲν κρυώνεις ; Γιατί δὲν ἀνάβῃς τὴ θερμάστρα ;...

ΑΔΟΛΦΟΣ. — Ἔχω τὴ φωτιὰ τῆς καρδιάς μου, τῆς σκέψης μου, τῶν ἐμπνεύσεών μου, τῆς ἀγάπης μου...

ΣΟΛΑΝΖΗ. — Καὶ ὅμως ὅλες αὐτὲς ἡ φωτιὲς δὲν κατορθώνουν νὰ ζεστάνουν οὔτε τὴν μύτη σου, ἡ ὁποία εἶνε παγωμένη ἀπὸ τὸ κρύο...

ΑΔΟΛΦΟΣ. — Δὲν ἐνδιαφέρθηκα ποτὲ γιὰ τὸ χρῶμα τῆς μύτης μου.

ΣΟΛΑΝΖΗ. — Ἐγὼ ὅμως, τί νὰ σοῦ πῶ, δὲν θὰ ἤθελα νὰ μελανιάσω ἔτσι ἡ μυτίτσα μου ἡ καημένη !... *(Τυλίγεται περισσότερο στὶς γοῦνες της).*

ΑΔΟΛΦΟΣ. — Γυναῖκα !... Εἶσαι γυναῖκα κι' ἐσὺ σὰν ὅλες... Ἂς εἶνε ὅμως δὲν σ' ἀγαπῶ λιγώτερο γι' αὐτό. Εἶμαι τόσο εὐτυχισμένος γιατί ἤρθες, ἐδῶ, στὸ φτωχικὸ ἀλλὰ ἱερό μου ἄσυλο, ὅπου καλπάζει ὁ Πήγασος καὶ φτερουγίζουν ἡ Μοῦσες ! Κάθησε ἐδῶ σ' αὐτὴ τὴν πολυθρόνα, κοντὰ στὴν θερμάστρα.

ΣΟΛΑΝΖΗ. — Μὰ ἡ θερμάστρα εἶνε σβυστή.

ΑΔΟΛΦΟΣ. — Καὶ ὅμως θὰ ἰδῆς ὅτι σὲ λίγο θὰ ζεσταθῆς. Μὲ τὴν... ὑποβολή.

(Ἡ Σολάνζη πηγαίνει νὰ καθήσῃ στὴν πολυθρόνα, γιὰ παρ' ὀλίγο νὰ πέσῃ).

ΣΟΛΑΝΖΗ. — Ὤ, Θεέ μου !... Ἡ πολυθρόνα εἶνε σπασμένη !

ΑΔΟΛΦΟΣ. — Τῆς λείπει μόνο τὸ ἕνα πόδι. Τ' ἄλλα τρία εἶνε γερά.

ΣΟΛΑΝΖΗ. — Μὰ τρία μόνον πόδια δὲν εἶνε ἀρκετὰ γιὰ νὰ τὴν κρατήσουν σὲ ἰσορροπία. Ἂς εἶνε... Προτιμῶ νὰ καθήσω σ' αὐτὸ τὸ σκαμνάκι. *(Κάθεται στὸ σκαμνάκι, ἀφοῦ βεβαιώνεται πρῶτα ὅτι εἶνε γερό).*

ΑΔΟΛΦΟΣ. — Σὲ ὀτιδήποτε κάθισμα καὶ ἂν καθήσῃς, ἀγάπη μου, αὐτὸ ἀμέσως μεταβάλλεται σὲ θρόνο !... *(Ἀπαγγέλει)* :

Κι' ὅπου κι' ἂν πᾶς μύρια λουλούδια
ἀνθίζουν, κι' ἀντηχοῦν τραγούδια.

ΣΟΛΑΝΖΗ. — Πρὸς τὸ παρὸν δὲν ἀκούω ἐδῶ κανένα ἄλλο τραγοῦδι, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ βογγητὸ τοῦ βορηᾶ ποὺ μπαίνει μέσα ἀπὸ τὶς χαραμάδες τῆς σοφίτας σου, μαζὶ μὲ τὸ χιόνι. Ἐπίσης δὲν βλέπω ν' ἀνθίζουν ἄλλα λουλούδια ἐκτὸς ἀπὸ τὰ φτωχὰ αὐτὰ χρυσάνθεμα ποὺ ἄρχισαν κιόλας νὰ μαδοῦν...

ΑΔΟΛΦΟΣ. — Τὰ «φτωχὰ αὐτὰ χρυσάνθεμα» ἀντιπροσωπεύουν τὴν ἀξία ἑνὸς δείπνου μου, ποὺ τὸ ἐστερήθηκα γιὰ νὰ τὰ ἀγοράσω. Ὅσο γιὰ τὸ βογγητὸ τοῦ βορηᾶ, ποιὰ ἄλλη μουσική, ὡραιότερη καὶ ὑποβλητικότερη μπορεῖ ν' ἀκουστῇ στὴν κατοικία ἑνὸς ποιητοῦ ὑποβλητικοῦ καὶ τραγικοῦ, ὅπως εἶμαι ἐγώ ;...

ΣΟΛΑΝΖΗ. — Ἄκουσε, Ἀδόλφε. Δὲν ἔχω διστυχῶς σήμερα, καλὰ νέα νὰ σοῦ πῶ. Ὁ πατέρας μου μὲ βιάζει νὰ παντρευτῶ μὲ τὸν Ἰάκωβο Ντιπόν, τὸν νεαρὸ ἔμπορο. Τοῦ εἶπα, ὅτι μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ πάρω ἕναν τόσο πεζὸ καὶ συνηθισμένο ἄνθρωπο. Ἔπειτα, τί νὰ σοῦ πῶ... Ὁ Ἰάκωβος εἶνε πολὺ νεαρός. Ἐγὼ θὰ προτιμοῦσα νὰ πάρω ἕναν ἄνθρωπο τῆς δικῆς σου ἡλικίας. Ἀηλαδὴ ὥς τριάντα, τριάντα δύο ἐτῶν. Ὁ Ἰάκωβος εἶνε ἕνα χρόνο μόνο μεγαλείτερός μου... Καὶ ἔπειτα... Τί πεζότης !... Ἀλλ' ὁ πατέρας μου εἶνε ἀνένδοτος... Μοῦ λέει ὅτι εἶμαι τρελὴ νὰ θέλω νὰ παντρευτῶ μ' ἕναν ποιητή...

ΑΔΟΛΦΟΣ. — Ὁ καϋμένος ὁ πατέρας σου ! Πόσο τὸν λυπᾶμαι !... Δὲν νοιώθει καθόλου τὴν ἀξία τῆς ποιήσεως...

ΣΟΛΑΝΖΗ. — Γι' αὐτὸ ἤθελα νὰ σοῦ πῶ, Ἀδόλφε μου, ἂν σοῦ εἶνε δυνατὸν νὰ γίνῃς πιὸ πρακτικός. Γιατί δὲν βρίσκεις μιὰ ἐργασία πιὸ ἐπικερδῆ ;...

ΑΔΟΛΦΟΣ. — Ἀλλοίμονο, ἀγαπητή μου ! Καθὼς βλέπω σήμερα, ἀρχίζεις νὰ γίνεσαι κι' ἐσὺ πολὺ πεζή... Περιφρονεῖς τὰ χρυσάνθεμά μου... Δὲν σοῦ ἀρέσει ἡ μουσική τοῦ βορηᾶ... Μοῦ συνιστᾶς νὰ βρῶ μιὰ ἐργασία πιὸ ἐπικερδῆ...

ΣΟΛΑΝΖΗ. — Ἄκουσε, φίλε μου... Πρέπει νὰ εἴμαστε πιὸ λογικοί. Γιὰ νὰ αἰσθανθῆ κανεὶς καλὰ, τὴν ὡμορφιὰ τῆς ποιήσεως, πρέπει, καθὼς λέει κι' ὁ πατέρας μου, νὰ ζῇ τὸ στομάχι του γεμάτο. Καθὼς μάλιστα καταλαβαίνω τώρα κι' ἐγώ, πρέπει καὶ νὰ μὴ κρυώνῃ κανεὶς ἔτσι...

ΑΔΟΛΦΟΣ. — Ὦ Μοῦσες, συγχωρῆστε την !... Μέσα δῶ, στὸν ἱερό σας αὐτὸ ναό, ἦταν γραφτὸ ν' ἀντηχήσουν τὰ βέβηλα αὐτὰ λόγια !...

ΑΔΟΛΦΟΣ : Σιωπή !... Πεδιάδα...
Βόσκει γελάδα !...

ΣΟΛΑΝΖΗ. — Ἄχ, Θεέ μου, μοῦ φαίνεται ὅτι μὲ τὸ κρύο ποὺ κάνει στὸν ἱερὸ αὐτὸ ναὸ καὶ ἡ Μοῦσες δὲν θὰ μπόρεσαν σήμερα νὰ μείνουν. Ἄδικα τὶς ἐπικαλέσαμε...

ΑΔΟΛΦΟΣ. — Πρὸ ὀλίγου ἦσαν ἐδῶ... Γιατί ἔγραφα στίχους... Καὶ τί στίχους !... Φλογερούς !... Πυρίνους !...

ΣΟΛΑΝΖΗ. — Ποῦ εἶνε ; Ποῦ εἶνε ; Ὑπάρχει λοιπὸν ἐδῶ τίποτα φλογερό, πύρινο γιὰ νὰ ξεσταθῶ λίγο ;

ΑΔΟΛΦΟΣ. — Βλαστημᾶς, ἀγάπη μου, μὰ ὅταν σοῦ διαβάσω τὸ σημερινό μου ἀριστούργημα θὰ γοητευθῆς τόσο, ὥστε θὰ μὲ φιλήσῃς. Ἐπίτρεψέ μου νὰ καθήσω ἐδῶ στὰ πόδια σου, καὶ νὰ σοῦ τὰ διαβάσω... *(Παίρνει τὸ χειρόγραφο καὶ κάθεται κάτω, σιμὰ στὴν Σολάνζη).* Ἄκουσε... *(Ἀπαγγέλει)* :

«Σιωπή !... Πεδιάδα...»

ΣΟΛΑΝΖΗ. — Ἀ, τί βλέπω !...

ΑΔΟΛΦΟΣ. — Βλέπεις τὴν πεδιάδα. Εἶδες τί ὑποβλητικοὶ στίχοι ! Νομίζει κανεὶς ὅτι τὰ βλέπει ὅλα. Λοιπόν, ἄκουσε καὶ τὴ συνέχεια. *(Διαβάζει)* :

«Βόσκει γελάδα...»

Τὴν βλέπεις λοιπὸν καὶ τὴ γελάδα ;

ΣΟΛΑΝΖΗ. — Βλέπω... Βλέπω... Ἀλλὰ δὲν τὸ φανταζόμουν αὐτὸ ποτέ... Βλέπω ὅτι τὰ μαλλιά σου εἶνε βαμμένα !... Εἶνε πρασινόμαυρα ἀπὸ κοντά. Τὰ μαλλιά σου εἶνε βαμμένα !... Θεέ μου !... Κι' ἐγὼ ποὺ σ' ἀγαποῦσα πρὸ πάντων γιὰ τὰ ὡραῖα σου ἐβένινα μαλλιά !... Ναί, ναί, βάφεσαι... Ἀ, Θεέ μου, Θεέ μου, τί ἀπογοήτευσις !...

ΑΔΟΛΦΟΣ. — Ἀλλ' ἀγάπη μου, μὴν ξεχνᾶς ὅτι οἱ ἐργαζόμενοι πνευματικῶς ἀσπρίζουν πρόωρως.

ΣΟΛΑΝΖΗ. — Ποτὲ δὲν τὸ εἶχα προσέξει αὐτό. Δὲν σὲ εἶχα δεῖ ποτὲ ἡμέρα... Ἄχ, μοῦ φαίνεται καθὼς σὲ βλέπω τώρα νὰ χαμογελᾶς, ὅτι καὶ τὰ δόντια σου εἶνε ψεύτικα !...

ΑΔΟΛΦΟΣ. — Τὰ μπροστινὰ ἀγάπη μου, μόνο τὰ μπροστινά.... Μὴν ξεχνᾶς ὅτι ἡ νέα γενεὰ δὲν ἔχει γερὰ δόντια.

(Ἡ Σολάνζη σηκώνεται στενοχωρημένη καὶ βολτάρει πάνω-κάτω μέσα στὴν σοφίτα. Ἔξαφνα βλέπει μιὰ φωτογραφία στὸν τοῖχο καὶ ξαφνιάζεται).

ΣΟΛΑΝΖΗ. — Κι' αὐτὴ ἡ κυρία ἐδῶ μὲ τὸ κρινολίνο, καὶ τὴν μικροσκοπικὴ ὀμπρέλλα στὸ χέρι, ποιὰ εἶνε ;

ΑΔΟΛΦΟΣ. — Εἶνε ἡ μητέρα μου.

ΣΟΛΑΝΖΗ. — Ὦ Θεέ μου ! Εἶσαι λοιπὸν τόσο περασμένης ἡλικίας !...

ΑΔΟΛΦΟΣ. — Μὰ εἶμαι τὸ τελευταῖο παιδὶ τῆς μητέρας μου, ἀγάπη μου.

ΣΟΛΑΝΖΗ. *(ἀπογοητευμένη).* — Ὤ, τί κρύο ! Τί κρύο ἐδῶ μέσα ! Νὰ εἴχες τοὐλάχιστον τὴν φωτιὰ τῆς νειότης ! Τί νὰ σοῦ πῶ, φίλε μου... Δὲν ἔπρεπε νὰρθω ἐδῶ, στὸ ἱερό σου ἄσυλο. Ἀ, προτιμῶ νὰ πάρω ἕνα νέο σὰν τὸν Ἰάκωβο. Ναί, εἶνε ἕνας πεζὸς ἐμποράκος, ποὺ δὲν καταλαβαίνει τὴν ὑποβλητικὴ ποίησι, ἀλλ' τέλους αὐτὸς θὰ μπορῇ νὰ μὲ τρέφῃ, νὰ μὲ **ντύνῃ**, καὶ νὰ μὲ ζεσταίνῃ... Καὶ τότε θὰ μπορῶ μ' ὅλη μου τὴν ἄνεσι νὰ ἀπολαμβάνω καὶ τὴν ποίησι. Ἐνῶ μ' ἑσένα ἐδῶ θὰ πεθάνω ἀπὸ τὸ κρύο, καὶ τὴν πεῖνα καὶ δὲν θὰ μοῦ εἶνε δυνατὸν νὰ νοιώσω καμμιὰ ποίησι... Ὤ, τί κρύο !... Τί κρύο, Θεέ

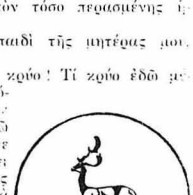

ΜΥΘΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΤΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

Ἡ ἱστορία τῶν ρόδων. Πῶς φύτρωσαν τὰ τριαντάφυλλα. Τί πίστευαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες. Τὸ πληγωμένο πόδι τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης... Οἱ μεταχριστιανικοὶ μῦθοι. Τὸ αἷμα τοῦ πασχοντος Θεανθρώπου. Γιατὶ τὰ ρόδα ἔχουν ἀγκάθια. Ἡ ψυχὲς τῶν ρόδων. Διάφορες ποιητικὲς παραδόσεις. Ὁ εὐλαβὴς καλόγηρος. Πῶς ἐσώθη ἡ Ἐλισσάβετ τῆς Οὐγγαρίας. Ὁ Ταγχοῦζερ στὸν Ἅδη. Πῶς ἀνθησε ἡ ῥάβδος τοῦ Πάπα, κλπ. κλπ.

Τί κ' ἂν κυκλώνουν συμφορὲς τὴν ἔρημη ζωή μου,
κυττῶ ἕνα ρόδο μιὰ στιγμή, κ' ἀμέσως ἡσυχάζω.
Β. Ο ὐ γ κ ὼ

Δὲν ὑπάρχει πιὸ χαριτωμένο σύμβολο, ἀπὸ τὸ τριαντάφυλλο. Καὶ δὲν ὑπάρχει ποιητὴς ὁ ὁποῖος νὰ μὴν ἐνεπνεύσθη ἀπὸ αὐτὸ καὶ λαὸς ὁ ὁποῖος νὰ μὴ συνέλαβε τὶς πιὸ ὄμορφες παραδόσεις γιὰ τὸ ὑπέροχο αὐτὸ λουλοῦδι...

Ὅλα τὰ λουλούδια ἔχουν τὶς παραδόσεις των, ἀλλὰ σὰν τὸ τριαντάφυλλο, κανένα.

Τὸ τριαντάφυλλο εἶνε τὸ πρῶτο ἄνθος, γιὰ τὸ ὁποῖο μιλᾶν οἱ ἱστορικοὶ καὶ ψάλλουνε οἱ ποιηταί.

Τὶς καλύτερες παραδόσεις γιὰ τὸ τριαντάφυλλο τὶς ἔχουν οἱ Ἀνατολίτες.

Οἱ καλύτεροι μῦθοι ποὺ ἐπλάσθηκαν γι' αὐτὸ εἶνε οἱ Περσικοὶ καὶ οἱ Ἰνδικοί.

Τὸ ρόδο πρωτοφύτρωσε, λένε ἡ λαϊκὲς παραδόσεις, στὸν Καύκασο, στὸ Κουρδιστὰν καὶ στὸ Φορσιστάν.

Ὁ Πιὲρ Λοτὶ ἔχει ἐξιστορήσει τὰ ὀνομαστὰ ρόδα τοῦ Ἰσπαχάν.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες πίστευαν ὅτι τὸ τριαντάφυλλο φύτρωσε ἀπὸ σταγόνες αἵματος ποὺ ἔσταξαν ἀπὸ τὸ πληγωμένο πόδι τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης.

Ἐξ ἄλλου ἕνας μῦθος μεταχριστιανικὸς ἀναφέρει, ὅτι τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ποὺ χύθηκε ἀπὸ τὸν σταυρό, ἔπεσε ἀπάνω σὲ μιὰ ἀγριοτριανταφυλλιὰ καὶ τὴν ἔκαμε ν' ἀνθίση φλογόδη τριαντάφυλλα.

Ἀλλὰ τὰ ἀγκάθια τοῦ ρόδου ποῦ βρέθηκαν:

Κατὰ μιὰ Γερμανικὴ παράδοση, ὅταν ὁ Ἑωσφόρος κρημνίστηκε ἀπὸ τὸν οὐρανό, φύτεψε μιὰ ἀγριοτριανταφυλλιά, ποὺ ἔφτανε ἕως τὰ οὐράνια, γιὰ νὰ χρησιμοποιήση τὰ ἀγκάθια της γιὰ σκαλοπάτια καὶ ν' ἀνεβῇ καὶ πάλι στὸν παράδεισο.

Μὰ ὁ Θεὸς τὸν ἐπρόλαβε. Ἐκύρτωσε τὰ ἀγκάθια τῆς τριανταφυλλιᾶς πρὸς τὰ κάτω κ' ἔτσι ὁ Ἑωσφόρος δὲν μπόρεσε ν' ἀνέβη στὸν οὐρανό.

* * *

Οἱ μυστικοπαθεῖς τοῦ Μεσαίωνος ἐπίστευαν, ὅτι μέσα στὰ τριαντάφυλλα ζοῦσαν διάφορες ψυχὲς ἀθώων ποὺ ἀνέβαιναν κατόπιν στὸν Παράδεισο. Ἐπίσης ὅταν οἱ ἄγγελοι τοῦ Παραδείσου κατέβαιναν στὴ γῆ, μέσα στὰ τριαντάφυλλα κατοικοῦσαν.

Νὰ τώρα καὶ μιὰ μεσαιωνικὴ ἱστορία γιὰ τὰ τριαντάφυλλα:

Ὑπῆρχε κάποτε στὸ μοναστῆρι τοῦ Ντεόλ, ἕνας καλόγερος τόσο ἁμαθὴς καὶ «φτωχὸς τῷ πνεύματι», ὥστε δὲν ἤξερε τίποτε ἄλλο γιὰ νὰ ἀνιμνῇ τὸν Θεὸ ἀπὸ τὸ «Χαῖρε Μαρία». Μὰ τὸ «Χαῖρε Μαρία» αὐτὸ τὸ ἔλεγε διαρκῶς, προϊ-βράδυ, γιατὶ ἦταν πολὺ εὐλαβής.

Τὴν ἡμέρα τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, στὰ 1156, τὸν βρῆκαν στὸ κελλί του νεκρό, μὲ ρόδα στὸ στόμα του, στὰ μάτια του καὶ στ' αὐτιά του. Κάθε ρόδο δὲ εἶχε σταμπαρισμένο ἀπάνω του, ἕνα ἀπὸ τὰ πέντε γράμματα τοῦ ὀνόματος «Μαρία».

Ἔτσι ἡ μητέρα τοῦ Χριστοῦ ἔδειχνε, ὅτι ὁ καλόγερος εἶχε ἀγιάσει γιὰ τὴ μεγάλη του εὐλάβεια.

* * *

Τὰ τριαντάφυλλα χρησιμοποιεῖ ἐπίσης ὁ Θεός, ὅταν θέλη νὰ προστατεύση κανένα πιστό του πλάσμα, ὅπως μᾶς δείχνη καὶ ἡ ἀκόλουθη ἱστορία.

Ἡ Ἐλισσάβετ τῆς Οὐγγαρίας, ἔκαμνε διάφορες ἐλεημοσύνες στοὺς ἀφτωχούς, κρυφὰ ἀπὸ τὸν σκληρὸ σύζυγό της. Μιὰ μέρα ποὺ κατέβαινε ἀπὸ τὰ Ἀνάκτορά της, σκυοδεσμένη ἀπὸ μιὰ εὐνοουμένη ἀκόλουθό της, καὶ φέρουσα μέσα στοὺς κόλπους της ψωμί, κρέας καὶ σύγά, γιὰ νὰ τὰ δώση σὲ μιὰ φτωχὴ οἰκογένεια, βρέθηκε ἄξαφνα μπρὸς στὸν σύζυγό της, ποὺ γύριζε ἀπὸ τὸ κυνήγι.

Μόλις τὴν εἶδε ἔτσι φορτωμένη ὁ σύζυγός της, τὴν ρώτησε τί ἔχει κρυμμένο στὸν κόρφο της καὶ συγχρόνως ἄνοιξε ἀπότομα τὴν ζακέττα της. Ἄλλα μέσα ἀπὸ τὴ ζακέττα πεταχτῆκαν τότε ρόδα λευκὰ καὶ κόκκινα κ' ἔτσι ἡ καλόψυχη βασίλισσα μπόρεσε νὰ κρύψη τὸ μυστικὸ τῆς εὔσπλαχνης καρδιᾶς της.

* * *

Νὰ τώρα μιὰ ἀκόμη ἱστορία σχετικὴ μὲ τὰ ρόδα:

Ὁ ἥρως τῆς μυθολογίας τῶν Γερμανῶν Ταγχοῦζερ, ἀπὸ περιέργεια κινούμενος κατέβηκε κάποτε στὴν Κόλασι, καὶ κατοίκησε μαζὶ μὲ τὴ Θεὰ Ἀφροδίτη ἕνα χρόνο. Κατόπιν ὅμως μετάνοιωσε καὶ μετὰ πολλὲς περιπέτειες κατώρθωσε νὰ φύγη ἀπὸ τὸν Ἅδη. Τράβηξε λοιπὸν ἀμέσως γιὰ τὴ Ρώμη, νὰ βρῇ τὸν Πάπα καὶ νὰ τοῦ ζητήση νὰ τὸν λύση ἀπὸ τὸν ἀφορισμὸ ποὺ τοῦ εἶχε ἐπιβάλει.

—Ὁμολογῶ τὴν ἁμαρτία στὴν ἁποία ἔπεσα, ἀλλὰ τώρα μετανόησα καὶ θέλω νὰ μὲ συγχωρήσης, εἶπε στὸν Πάπα.

Ὁ Πάπας κρατοῦσε ἕνα ραβδὶ στὰ χέρια του τὴ στιγμὴ αὐτή. Τὸ χτύπησε λοιπὸν καταγῆς καὶ τοῦ φώναξε ὁρισμένος:

—Ὅσο μπορεῖ στὸ ραβδὶ αὐτὸ νὰ φυτρώσουν τριαντάφυλλα, ἄλλο τόσο μπορεῖς καὶ σὺ ν' ἀξιωθῆς τῆς Θείας συγχωρήσης.

Ὁ Ταγχοῦζερ ἔφυγε τότε ἀπελπισμένος κ' ἀφοῦ ὁ Θεὸς τὸν ἔδιωχνε, γύρισε πίσω κοντὰ στὴν Ἀφροδίτη.

Τὴν τρίτη ὅμως ἡμέρα, ἀπάνω στὸ ραβδὶ τοῦ Πάπα φυτρῶσαν τριαντάφυλλα! Ἔκπληκτος ὁ Πάπας χάλασε τὸν κόσμο νὰ μάθη τί ἀπόγινε ὁ Ταγχοῦζερ, ὅταν δὲ ἔμαθε ὅτι ξαναγύρισε στὸν Ἅδη, ἔσκασε ἀπὸ τὴν πολλὴ του λύπη!...

* * *

Τοὺς παλιοὺς καλοὺς καιρούς, οἱ ἑτοιμοθάνατοι, γιὰ νὰ εἶνε βέβαιοι ὅτι καὶ νεκροὶ δὲν θὰ στερηθοῦν τὰ τριαντάφυλλα, ἄφηναν κληροδοτήματα γιὰ νὰ φυτευθῆ ὁλόκληρος κῆπος μέσ' στὸν ὁποῖο ἐκαλλιεργοῦντο ρόδα προώρισμένα ἀποκλειστικῶς γιὰ τὸ στόλισμα τῶν τάφων των.

μου!... Χαῖρε, ποιητή μου!... Πάω νὰ ζεσταθῶ... Σὲ λυπᾶμαι... Ἔτσι μοῦχρεια νὰ σοῦ ἀφήσω τὸ μανσόν μου ἐδῶ, γιὰ νὰ ζεστάνης λίγο τὰ χέρια σου...

ΑΛΟΛΦΟΣ.—Εὐχαριστῶ δεκοινίς!... Σᾶς εἶπα ὅμως ὅτι ὁποιος ἔχει τὴν φλόγα τῆς ἐμπνεύσεως στὴν ψυχή του, δὲν αἰσθάνεται τὸ κρύο...

ΣΟΛΑΝΖΗ.—Καὶ ὅμως τρέμετε ὁλόκληρος καὶ ἡ μύτη σας μελανιάζει ὁλοένα καὶ περισσότερο. Καλὰ θὰ κάμετε, ἀφοῦ δὲν ἔχετε ἄλλη ἀνάσιμη ὕλη νὰ κάψετε τὰ ποιήματά σας στὴ θερμάστρα γιὰ νὰ ζεσταθῆτε λίγο.

(Φεύγει).

ΑΛΟΛΦΟΣ.—Τί ἀνόητη!... Πόσο θὰ μετανοήσης, ὅταν δοξασθῶ στὸ «μέλλον», καὶ θὰ πάρω καὶ τὸ βραβεῖο τοῦ Νόμπελ!...

(Χουχουλίζει τὶς χιονίστρις τῶν χεριῶν του καὶ συνεχίζει τουρτουρίζοντας τὸ γράψιμό του, μουρμουρίζοντας):

Ἥλιος, ζέστη, λουλούδια, πουλιὰ
Ὦ ὥρα μακαρία!...

(Σκύβει ἔξαφνα δακρυσμένος τὸ κεφάλι του καὶ προσθέτει):

Ὦ φτώχεια, ὦ πεῖνα, ὦ συμφορὰ
Ὦ δεινὴ κι' ἀξάστακτη ἀπεντα-
(ρία!...